

— Да отидемъ въ главната квартира.... прѣдложи ми той.

— Защо?....

— На солдатитѣ полушубки да куня....

— Безъ пари?

— Пашата ще заплати. Азъ ще го измамя.... И Скобелевъ насмѣшливо са засмѣ.

Заповѣда на ротнитѣ талиги да са отпращатъ за полушубкитѣ.

Пристигнахме въ Бюгата.... Скобелевъ отиде право въ землянката при пашата.

— Здравей тате! и цалувка по ръката.

— Колко? пита открито Дмитрий Ивановичъ, знаещецъ настоящитѣ смисълъ на тази синовна нѣжностъ и почитанне.

— Какво колко? чуди са Скобелевъ.

— Паря колко ти трѣбватъ. Азъ та уеѣщамъ.... Навѣрно пехарчилъ си са....

— Какво ти, казвашъ, наистина... Азъ съ себе си донесохъ нѣколко хиляди.... Помогни ми да купя полушубки съ полковитѣ пари. Ти знаешъ, че азъ безъ тебе нищо не разбирамъ.

По лицето на бащата са появи самодоволна засмивка.

— Може-би ти нищо да не разбирашъ!

— Като безъ ръцѣ безъ тебе.... Азъ въобще почуввамъ дълбоко да цѣня твоитѣ съвѣти и показвания.

Дмитрий Ивановичъ съвсѣмъ са размърда....

— Но, но!.... Нѣма за какво тукъ да са расправяме....

— Не, наистина, безъ тебе ако ще да би и пропадай.

Доволно, доволно!....

Стареца са облѣче. Отпращахме са при румунскитѣ търговецъ.... Три часа наредъ товарихме полушубкитѣ на талигитѣ. Като натоварятъ и талигата отива подъ Плевенъ на позицията на 16 дивизия: послѣ втората, третата, четвъртата. Старецътъ Скобелевъ съ потъ на лицето си са мжчи, вглѣдва са, щипи полушубкитѣ, едва ли не на вкусъ ги испитва.

— Азъ, братъ, съмъ хазяинъ.... Венчко знае.... Съвѣтувамъ та и ти да са научишъ....

— А ти ма научи! покорничествува Скобелевъ.

Най послѣ послѣдната талига натоварена и отпращена....

И изведиждъ промѣна на декорацията.

— Но.... Прощавай тате.... Казако, коньтъ!....